

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. 3. Quòd Deus non solum adultos amnes, sed etiam omnes parvulos, etiam eos qui dicuntur mori in utero materno ex solo defectu causarum naturalium, aut nascuntur in iis circumstantiis, in quibus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

pro omnibus idolorum cultoribus; pro omnibus, qui Christum in membris ipsius persequuntur; pro Judæis pro hæreticis & schismaticis, &c. Ex his autem sic argumentor. In textu Apostoli hæc verba, *Deus vult omnes homines salvos fieri*, tantam habent latitudinem & certitudinem, quantam habent ista, *Obsecro fieri obsecrationes pro omnibus hominibus*: priora enim continent rationem posteriorum. Atqui certum est certitudine fidei, quod Apostolus, obsecrans fieri obsecrationes pro omnibus hominibus, intelligat saltem omnes omnino adultos. Ergo certum est certitudine fidei, quod etiam intelligat omnes omnino adultos, cum ait Deum velle omnes homines salvos fieri, *Prob. min.* Illud est certum certitudine fidei, quod universalis Ecclesia sentit præscriptum & intellectum ab Apostolo per hæc verba, *Obsecro fieri, &c.* Atqui universalis Ecclesia sentit, Apostolum per hæc verba, *Obsecro fieri, &c.* intellexisse omnes omnino adultos, & præscripsisse ut fiant obsecrationes pro omnibus omnino adultis, ut patet ex praxi ejus perpetua: nam, ut dicit Author laudatus, ex intentione obediendi Apostolo, semper oravit pro omnibus omnino adultis. Ergo certum est certitudine fidei, quod Apostolus, &c.

Hoc argumentum S. Prosper in responsione ad 2. obj. Vincentianam contrahit his verbis: *Sincerissime credendum atque proferendum est, Deum velle ut omnes homines salvi fiant. Siquidem Apostolus, cujus ista sententia est, sollicitissime præcipit, quod in omnibus Ecclesiis piissime custoditur, ut Deo pro omnibus hominibus supplicetur.* Illud enim certum est certitudine fidei, quod Christiani omnes sincerissime credere & profiteri debent. Debet autem Christianus quilibet, juxta Propter, sincerissime credere & profiteri, Deum velle ut omnes salvi fiant, quia hæc est fides & professio universalis Ecclesie, ut patet ex praxi omnium Ecclesiarum particularium, in quibus, juxta præscriptum Apostoli, supplicationes Deo fiunt pro salute omnium hominum. Et verò hic mos supplicandi Deo pro salute omnium hominum, saltem adultorum, non custoditur piissime in omnibus Ecclesiis, nisi quia universalis Ecclesia credit, sicut monet Apostolus, hoc bonum esse & acceptum coram Salvatore nostro Deo, hoc est, coram Deo, quia Salvator est hominum; nec credit hoc bonum esse & acceptum coram Deo, quia Salvator hominum est, nisi quia credit Deum sincere velle, ut omnes saltem adulti salvi fiant. Ex praxi igitur omnium Ecclesiarum particularium rectè & aperte colligitur, quod Deus sincere velit, quantum est ex parte sua, salutem omnium saltem adultorum, fidem in universali Ecclesia semper fuisse, seu, quod idem est, universalem Ecclesiam, quæ circa Scripturarum sensum falli non potest, semper intellexisse verba Apostoli à nobis laudata, de omnibus saltem adultis. Simili argumento, quod observandum est, post Augustinum, gratuite prædestinationis fidem in Ecclesia semper fuisse, supra demonstravimus.

Dices. Inter Doctores Catholicos aliqui docent infideles adultos, qui toto vitæ decursu manent in infidelitate negativa, nullum toto vitæ decursu interioris gratiæ, sine qua tamen nemo salvari potest, auxilium accipere, *Resp.* Doctores illos nihilominus agnoscere in Deo veram aliquam & sinceram voluntatem salvandi infideles illos. Quomodo autem vera & sincera voluntas salvandi infideles illos stare possit cum denegatione omnis interioris gratiæ per totum vitæ decursum, ipsi viderint. Unum tantum Lectores admonebo, argumenta, quibus Doctores illi omnimodam infidelium negativorum derelictionem probare contendunt, aut levissima esse, aut etiam doctrinam ab Ecclesia damnatam continere. Sed de his aliis.

RESPONSIO III.

Quod Deus non solum adultos omnes, sed etiam omnes parvulos, etiam eos, qui dicuntur mori in utero

materno ex solo defectu causarum naturalium, aut nascuntur in iis circumstantiis, in quibus humanitas non potest illis succurrere ante mortem, salvos esse sincere desideret, certum est certitudine fidei.

Prob. ex 1. resp. sic. Quod Deus sincere velit salutem eorum omnium, pro quibus Christus mortuus est ex sincero salutis eorum procuranda desiderio, fides est universæ Ecclesie, cui hac in parte nulli contradicunt hæretici: unde qui unum negant, negant & alterum. Atqui certum est certitudine fidei, quod Christus mortem suam obtulerit pro salute etiam parvulorum illorum. Ergo certum est certitudine fidei, quod Deus etiam parvulorum illorum salutem sincere velit, quantum est ex parte sua. *Prob. min.* Nam certum est certitudine fidei, quod Christus mortem suam obtulerit pro salute eorum omnium, qui in Adamo mortui sunt. Atqui etiam parvuli illi in Adamo mortui sunt, & hoc est certum certitudine fidei. Ergo certè si, ut dicit S. Augustinus, nemo, qui non negat, aut dubitat se esse Christianum, negare aut dubitare potest omnes omnino, seminaliter conceptos, & consequenter parvulos illos, de quibus agitur, mortuos esse in Adamo, quia Apostolus dicit: *Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt;* à fortiori, secundum eundem Augustinum, nemo, qui non negat aut dubitat se esse Christianum, negare vel dubitare potest, Christum pro omnibus, seminaliter conceptis, nullo planè excepto, & consequenter etiam pro parvulis, de quibus agitur, sanguinem suum fuisse, & mortuum esse. Atqui, quod nemo Christianus sine jactura fidei negare, vel in dubium revocare potest, illud est certum certitudine fidei. Ergo secundum Augustinum, certum est certitudine fidei, Christum passum & mortuum esse etiam pro parvulis, de quibus agitur, & consequenter certum est certitudine fidei, Deum habere veram aliquam & sinceram voluntatem salutis eorum.

Dices. Inter Doctores Catholicos non desunt, qui negent Deum velle salutem parvulorum illorum; unde, ut consequenter loquantur, negant Christum pro illis aliter mortuum esse, quam quoad causæ communitatem, & magnitudinem atque potentiam pretii. R. 1. Illos manifestè repugnare Apostolo dicenti, *Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt.* Nam manifestè sensus illius est: Si unus mortuus est ex sincera intentione liberandi omnes à morte peccati, ergo omnes mortui sunt per peccatum; alioqui, ut per se clarum est, nulla esset illatio facta ab Apostolo. Præterea, hæc verba, *Unus pro omnibus mortuus est*, sumi debent in sensu proprio & obvio. Atqui sumpta in sensu proprio & obvio, significant Christum mortem suam Patri suo obtulisse ex sincera voluntate ut proderet omnibus ad salutem. Nam, ut agnoscit ipse Janfenius tom. 3. lib. 3. cap. 21. Christum esse passum, crucifixum, mortuum, se redemptionem dedisse, vel propitiatorem esse pro omnibus, plus aliquid dicit, quam nudè pretium sufficiens obtulisse, quod eis applicari noluit. Illud enim indicat, intentione morientis pretium pro illis oblatum esse, ut ejus oblatione placatus Pater eos re ipsa de servitute liberaret. Hic etiam communis est fidelium sensus, sicut & evidens est fuisse S. Augustini variis locis supra laudatis, R. 2. Anteposendam esse S. Augustini auctoritatem paucissimis illis Doctoribus, qui in hac re lapsi sunt, non quidem ex animo hæretico, sed ex inconsideratione, non satis attendendo ad momenta assertionis nostræ.

Dices. Iplemet Augustinus sensit Deum pro nullo signo velle salutem parvulorum illorum, de quibus agitur. Ergo, &c. Ant. probari posset ex pluribus locis: unus sit pro omnibus. Itaque S. Doctor epist. 107. quæ est ad Vitalem, sic loquitur: *Quomodo dicitur omnes homines eam (gratiam) fuisse accepturos cum multis non detur parvulis, & sine illa plerique moriantur & aliquando cupientibus festinantibusque parentibus, ministris quoque volentibus ac paratis, Deo nolente, non detur, cum repente, antequam detur, expirat, pro quo, ut acciperet, currebatur? Resp.*

neg.

neg. ant. *Ad prob. R.* hanc voluntatem, secundum Augustinum, vel esse negationem efficaciae voluntatis procurandi parvulis illis gratiam baptismi: quo sensu dici potest de aliis, quibus succurri potest humanitus, & tamen non succurritur ob incuriam parentum aut ministrorum, quod illis, Deo nolente, baptismi gratia non detur: nam, si Deus vellet absolute & efficaciter eos baptizari, baptizarentur; vel esse positivam voluntatem parvulis illis non procurandi baptismum, sed consequentem tantum, quam scilicet Deus non habet, nisi consequenter ad absolutam provisionem alicujus culpae, vel incuriae, aut omissionis parentum, vel aliorum, ad quos parvulorum illorum cura pertinet, aut alicujus alterius circumstantiae vel conditionis. Hac autem voluntas consequens non impedit aliam antecedentem, qua Deus pro signo aliquo priori, sincere, quamvis ineffaciter, vult & desiderat parvulos illos baptismi gratiam consequi, & vi cuius voluntatis adhibet media aliqua ad hunc finem ex se idonea; aut saltem, sublati certis impedimentis, ab hominibus libere positis, & pendentibus, adhiberet. Hac autem antecedens voluntas supponit aliam veram & sinceram, qua Deus salutem parvulorum illorum desiderat. Poterit bonitas nostrae responsionis demonstratur ex eo, quod S. Augustinus, ut liquet ex dictis supra, mortem Christi pro parvulorum illorum salute oblatam habuerit ut dogma fidei. Manifestum autem est Christum mortem suam non obtulisse pro salute illorum, quorum salutis nullam, ne quidem inefficacem, in Deo voluntatem pro illo signo existere sciebat.

Dices. Quid ergo prohibuit Innocentium X. quominus contra Janenium definiret, Christum mortuum esse pro omnibus omnino hominibus, nullo excepto? *R.* inter recentiores Theologos non desesse, qui contendunt id re ipsa ab Innocentio definitum esse in secunda parte quintae Propositionis, quae haec est, *Et intellectam eo sensu, ut Christus pro salute damnatae praedestinatorum mortuus sit, impiam, blasphemam, &c.* Praecipuum autem eorum momentum est, quia summus Pontifex damnavit ly *damnatae* in sensu ab Authore intento. Atqui cum Janenius asserit, Christum mortuum esse pro salute damnatae praedestinatorum, sensus ab eo intentus, clarissime expressus, & fuisse probatus, est hic, quod Christus ita mortuus sit pro salute solum praedestinatorum, ut non magis sit mortuus pro salute reliquorum omnium, quam pro salute demonum. Ergo, &c. Hanc propositionem damnavit summus Pontifex, damnando istam, quod Christus mortuus sit pro salute damnatae praedestinatorum. Ergo damnando istam, definivit Christum mortuum esse pro salute omnium hominum, nullo excepto; quod jam antea definiverat, aut sane tanquam certum & in fide indubitatum supposuerat Tridentinum sess. 6. cap. 3. his verbis: *Et si ille pro omnibus mortuus est, non omnes tamen mortis ejus beneficium recipiunt, &c.* R. 2. Innocentium, supposito quod noluerit hoc definire, non ideo noluisse, quod res esset dubia nec definibilis; sed quia judicavit ad notandum Janenii librum sufficere, si praecise definiretur, Christum mortuum esse pro salute multorum aliorum, quam praedestinatorum. Denique, veritas illa, quod Christus mortem suam pro omnibus omnino hominibus obtulerit ea intentione, ut illis ad salutem prodesset, & ita quod Deus pro aliquo signo verè & sincere, quantum est ex parte sita, velit salutem omnium omnino hominum, quam contendimus habere fidei certitudinem, si nondum est apud Doctores Catholicos explorata, quantum opus est, ut qui ei contradicunt, haeretici sint, saltem fundatissima est in Scripturis & Traditione, receptissima in Scholis Catholicis, maxime consentanea divinae bonitati, & proximè definibilis.

APPENDIX

De Haeresibus circa Praedestinationem.

§. I.

Quid Pelagiani sentiant circa Praedestinationem.

1. **R** Ejiciunt gratiam inspirationis, seu adjutorium internum, receptum in voluntate, illamque intimè afficiens, & immediatè adjuvans ad bonum faciendum, & malum vitandum sicut oportet ad salutem. 2. Aut nullam interioris illustrationis gratiam admittunt, aut non admittunt, nisi ad hoc ut homo facilius bonum operetur, aut malum fugiat salutariter. 3. Volunt homini liberum, quod in creatione accepit, arbitrium cum externa gratia legis & doctrinae, quibus ad summum adjungunt exempla Christi, sufficere ad servandam totam legem, ad consequendum justificationis beneficium, & ad perseverandum, ac proinde & ad vitam aeternam obtinendam. Ex his, 4. docent, causam electionis ad gloriam esse bona opera naturalia liberi arbitrii, absolute praevia: sicut mala liberi arbitrii opera, absolute praevia, sunt causa decernendi poenam aeternam. Unde in Deo non aliam ante absolutam bonorum & malorum operum provisionem agnoscunt salvandi homines voluntatem, quam indifferentem & aequalem circa omnes, sicque omnem gratuitam electionem & discretionem rejiciunt.

Deus itaque, secundum Pelagianos, 1. omnibus hominibus ex indifferenti & circa omnes aequali voluntate salvandi illos, gratuito preparavit beneficium creationis, liberi arbitrii, & legis ac doctrinae. 2. Absolute praevit, quinam bene usuri erant libero arbitrio, quinam verò malè. 3. Iis, quos praevit libero arbitrio bene usuros, preparavit vitam aeternam, ut coronam & mercedem: iis verò, quos absolute praevit libero arbitrio malè usuros, decrevit supplicium aeternum. 4. Parvulos verò, quos innocentes nasci contendunt, Deus ex absoluta provisione mortis eorum ante adultam aetatem futurae, excludit quidem à regno coelorum, sed simul illis medium quandam inter regnum coelorum & aeternam damnationem beatitudinis locum preparavit.

§. II.

Quid sentiant Semipelagiani circa praedestinationem.

1. Contra Pelagium agnoscunt necessitatem interioris gratiae ad opera salutaria (è quorum tamen numero excludebant fidem inchoatam, orationem, & aliquos alios actus salutes) non solum perficienda, sed etiam inchoanda, & consequenter fatentur interioris inspirationis gratiam necessariam esse ad servandam legem, ad perseverandum, & ad consequendam vitam aeternam. 2. Tamen volunt, saltem regulariter, praere gratiae aliquos liberi arbitrii conatus, sic ut detur gratia iis, qui conatus illos eliciunt, & non detur iis, qui non eliciunt. 3. Deum etiam post absolutam provisionem peccati originalis habere voluntatem salvandi homines indifferentem & aequalem circa omnes. 4. Deum ab aeterno preparare gratiam iis, quos absolute praevit esse conaturos, & quod in se erit ex viribus arbitrii solius facturos, aliis verò non preparare. 5. Deum ab aeterno absolute praevidere hominum bona merita & perseverantiam, aliorum verò mala merita & impenitentiam finalem. 6. denique, his gloriam ut mercedem decernere propter bona merita, absolute praevia; aliis verò propter mala merita, etiam absolute praevia; decernere supplicium aeternum. Hac autem, sicut & ea quae de Pelagianis §. superiore dicta sunt, jam partim constant ex dictis hoc tractatu de utraque haeresi, partim constabunt ex dicendis in Tract. de Gratia.